

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Ciechanów, dnia 28 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Ciechanowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Osiński

Protokolant: Kamila Molągowska

przy udziale Prokuratora: Bogusława Wasilewskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 września 2016 roku w C.

sprawy:

M. G., syna S. i M. z domu (...), urodzonego dnia (...) w S.

oskarżonego o to, że:

W dniu 9 września 2014 r w C. na ul. (...) będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy S. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości 0,38 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu dopuścił się przed upływem pięciu lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstw podobne,

tj. o przestępstwo z art. 178a§1 i 4 kk w zw. z art. 64§1 kk

orzeka:

1. Oskarżonego M. G. w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 9 września 2014 roku w C., znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadził pojazd mechaniczny – samochód osobowy w ruchu lądowym, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za takie samo przestępstwo, tj. przestępstwa z art. 178a§1 i 4 kk w zw. z art. 64§1 kk i za to na podstawie art. 178a§4 kk wymierza oskarżonemu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.
2. Na podstawie art. 69§1, 2 i 4 kk, art. 70§1 pkt 1 kk w zw. z art. 4§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 4 (czterech) lat.
3. Na podstawie art. 42§2 kk w zw. z art. 4§1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku.
4. Na podstawie art. 71§1 kk w zw. z art. 4§1 kk orzeka wobec oskarżonego karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 10 (dziesięć) zł.
5. Na podstawie art. 50 kk w zw. z art. 4§1 kk orzeka podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie wyroku na tablicy ogłoszeń Sądu Rejonowego w Ciechanowie przez okres 7 (siedmiu) dni.
6. Obciąża oskarżonego opłatą w wysokości 110 (sto dziesięć) zł oraz pozostałymi kosztami sądowymi w wysokości 191,76 zł (sto dziewięćdziesiąt jeden złotych i siedemdziesiąt sześć groszy).

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 423§1a kpk wymierzając karę sąd miał na względzie następujące okoliczności.

Oskarżony: M. G., syn S. i M. z domu (...), urodzony dnia (...) w S..

Sąd rejonowy ustalił, iż w dniu 9 września 2014 roku około godziny 15:45 na parkingu przy ulicy (...) w C. parkował samochód marki S. (...). W samochodzie jako kierujący siedział M. G.. Był on w stanie nietrzeźwości. Obok niego na siedzeniu pasażera z przodu siedziała I. P., z tyłu pojazdu siedział M. C.. W pewnej chwili do stojącego samochodu podbiegła M. R.. Przechodziła ona w sposób nieprawidłowy przez jezdnię. Wsiadła ona do samochodu S.. Fakt nieprawidłowego przejścia przez jezdnię zainteresował przejeżdżających ulicą (...) i oczekujących na zmianę świateł sygnalizacji świetlnej funkcjonariuszy policji J. P. i P. P.. Byli oni oznakowanym radiowozem. W momencie zmiany świateł podjeżdżali oni do samochodu S.. M. G. zdołał ruszyć z parkingu, przejechał około 0,5 metra próbując włączyć się do ruchu, po czym podjeżdżał do niego radiowóz. M. G. zatrzymał pojazd ustępując mu pierwszeństwa przejazdu. Funkcjonariusze zatrzymali się i dokonali kontroli kierującego. Stwierdzili, że był on w stanie nietrzeźwości.

Wymierzając karę na początek rozstrzygnąć należy kwestię konkurencji ustaw karnych. Regulujący to zagadnienie art. 4§1 kk wskazuje, iż winno się stosować ustawę nową chyba, że ustawa obowiązująca poprzednio jest dla sprawcy względniejsza. W tej sprawie, zdaniem sądu, nie powinno budzić wątpliwości, iż ustawą względniejszą dla oskarżonego jest ustawa obowiązująca w chwili czynu. Rozstrzygając to zagadnienie należy mieć na uwadze całość możliwych kar i środków karnych.

Jeżeli chodzi o kwestię zasadniczą, kary, to sąd rejonowy zauważa, iż przepisy obowiązujące w chwili czynu pozwalają wymierzyć karę pozbawienia wolności i karę tą zawiesić, jak to zostanie wskazane dalej. W sytuacji zastosowania przepisów obowiązujących w dacie orzekania, od 1 lipca 2015 roku, z uwagi na uprzednią karalność oskarżonego na karę pozbawienia wolności, wymierzenie takiej kary, z warunkowym zawieszeniem, jest niemożliwe. Co prawda zauważyć należy, że przepisy obowiązujące w chwili orzekania, od 1 lipca 2015 roku, pozwalają w szerokim zakresie wymierzyć karę ograniczenia wolności i karę grzywny, na podstawie art. 37a kk, zaś przepisy obowiązujące w chwili czynu taką możliwość wykluczają - art. 58§4 kk. Tylko zatem w zakresie możliwości orzeczenia innej kary niż kara pozbawienia wolności przepisy obecne (z daty orzekania) zawierają rozwiązania nieco bardziej korzystne dla oskarżonego. Całość jednak możliwych rozwiązań w ustawie obowiązującej poprzednio bez wątpliwości przemawia na korzyść jej zastosowania w stosunku do oskarżonego.

Dalej zauważyć należy, iż art. 42 kk w brzmieniu z dnia 9 września 2014 roku określał, iż wobec oskarżonego możliwe jest orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres minimalny jednego roku. Jednocześnie wobec M. G. w sytuacji skazania z art. 178a§4 kk nie było możliwe orzeczenie dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, gdyż §3 art. 42 kk dotyczył (w dacie czynu) skazania za inne czyny. W sytuacji więc przyjęcia przepisów z chwili czynu możliwe jest orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres jednego roku. Zastosowanie przepisów w dacie orzekania powoduje, że wobec oskarżonego konieczne byłoby orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio. Ta zmiana obowiązuje od dnia 18 maja 2015 roku. Ustawa obowiązująca poprzednio jest oczywiście bardziej korzystna.

Kolejne rozstrzygnięcie na korzyść ustawy „starej” to art. 49§2 kk, który stanowił, iż orzeczenie świadczenia pieniężnego jest fakultatywne. W tymże przepisie nie została też określona jego minimalna wysokość. Stąd też zastosowanie przepisów obowiązujących w chwili czynu pozwala na odstąpienie od świadczenia pieniężnego. Od dnia 18 maja 2015 roku w sytuacji oskarżonego orzeczenie świadczenia pieniężnego byłoby obligatoryjne. Ponadto kwota świadczenia byłaby co najmniej 10.000 zł. Ocena sytuacji prawnej jest zdecydowane na korzyść ustawy poprzedniej.

Z tego powodu sąd zastosował ustawę obowiązującą w chwili czynu.

Powyższe ustalenie prowadzi do określenia przesłanek wymiaru kary.

Na początek zauważyć należy, iż jedyne, co można przypisać oskarżonemu, to poruszanie się pojazdem od momentu, jak samochód został dostrzeżony przez policjantów do jego zatrzymania. Była to zatem odległość minimalna, jak wskazują świadkowie 0,5 metra. W sytuacji braku jakichkolwiek dowodów na okoliczność, iż M. G. prowadził samochód wcześniej, do samego momentu zaparkowania w miejscu, w którym został dostrzeżony przez policjantów, nie sposób budować stanu faktycznego, iż można mu przypisać jazdę samochodem po alkoholu w owym wcześniejszym czasie. Byłoby to oczywistym domniemaniem. Co więcej, o ile policjanci zeznali na okoliczność owego poruszania się na tej niewielkiej odległości, to żaden ze świadków nie potwierdził, że oskarżony prowadził samochód wcześniej. Dlatego należy stwierdzić, iż prowadzenie przez M. G. pojazdu było na minimalnej odległości. Rzecz jasna nie można też przypisać mu usiłowania prowadzenia pojazdu na dłuższej odległości, do czego jednak nie doszło z uwagi na interwencję policji, gdyż fakt dokonania przez M. G. czynu, nawet na tym niewielkim odcinku, powoduje, iż faza usiłowania jest „pochłonięta” przez czyn w fazie dokonania. Dalej podnieść należy, odnosząc się do przesłanek wymiaru kary, iż zawartość alkoholu u oskarżonego była niewielka. Kolejna rzecz to fakt, iż w istocie M. G. jest osobą karaną (k. 9) i przypisany czyn jest w warunkach powrotu do przestępstwa (k. 71v zbiór A – wyrok stanowiący podstawę przyjęcia recydywy). Sąd rejonowy dostrzega też, iż oskarżony był karany dwa razy za przestępstwo z art. 178a§1 kk. Należy jednak stwierdzić, iż jedno skazanie było w 2003 roku, drugie w roku 2010. Czyn w tej sprawie miał zatem miejsce cztery lata po ostatnim skazaniu. Kolejne skazanie jest już po czynie z tej sprawy. Nie należy oczywiście z faktu popełnienia przestępstwa wywodzić jakiś szczególnych okoliczności na korzyść, jednak okres owych czterech lat przestrzegania porządku prawnego wydaje się wskazywać, iż nieuprawnionym byłoby ustalenie, iż tylko kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia spełni swoją rolę. Oskarżony przyjechał niecały metr samochodem i sądowi rejonowemu trudno znaleźć uzasadnienie, iż za taki czyn M. G. powinien trafić do zakładu karnego. Dlatego z jednej strony za przypisany czyn sąd wymierzył karę w wymiarze trzech miesięcy pozbawienia wolności i jej wykonanie zawiesił na okres próby czterech lat. Sąd rejonowy uznaje, iż zachodzi właśnie szczególnie uzasadniony wypadek określony w art. 69§4 kk, a więc to, iż zawartość alkoholu u oskarżonego była niewielka, od poprzedniego skazania za taki sam czyn minęły cztery lata, zaś sam M. G. przejechał minimalną odległość. Wszystko to uzasadnia warunkowe zawieszenie wykonania kary. Z uwagi na uprzednią karalność okres próby sąd ustalił na cztery lata.

Sąd orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, przy czym ustalenie okresu minimalnego wynika z niewielkiej zawartości alkoholu, faktu, że oskarżony przejechał niewielki odcinek drogi. Fakt zaś kolejnego skazania za taki sam czyn uzasadnia, iż zakaz dotyczy wszelkich pojazdów mechanicznych.

Ponadto sąd orzekł karę 50 stawek dziennych grzywny po 10 zł mając na uwadze, iż w wypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności kara grzywny ma wzmacniać dolegliwość kary, która winna być osobistą dolegliwością. Kara grzywny uzupełnia więc karę pozbawienia wolności. M. G. pracuje, będzie w stanie ją uiścić. Liczba stawek jest uzasadniona powołanymi wyżej okolicznościami dotyczącymi czynu.

Fakt wymiaru kary grzywny nie czyni zasadnym orzeczenie dodatkowo świadczenia pieniężnego.

Wreszcie orzekł podanie wyroku do wiadomości publicznej. Rozstrzygnięcie to ma z jednej strony zapewnić wzmocnienie dolegliwości kary, gdyż zachowanie oskarżonego może być, w wyniku wykonania tego środka, przedmiotem publicznego osądu. Ponadto społeczne oddziaływanie skazania uzasadnia takie rozstrzygnięcie, gdyż może odwozić innych od dokonania takiego czynu.

Z tych względów orzeczono w części rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu.